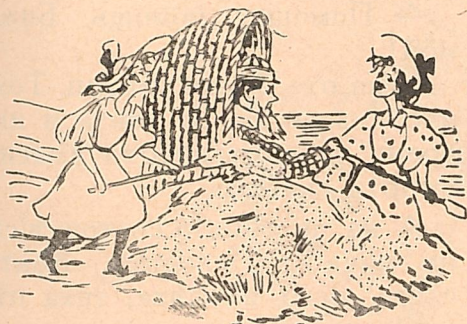

СЕСТРИТЪ НА МАКСЪ И МОРИЦЪ

ЧИЧО ЛИЧО

Чичо Личо бѣлобрадъ все се правѣше на младъ. Хвалѣше се, че е якъ и че плува катъ морякъ — срѣдъ морето чакъ отива. Денемъ нивга не заспива.

Съ тоя чичо съмохвалко пакосниците решиха да се пошегуватъ малко.

Лиза единъ день съзрѣ го, че спи сладко край морето.

— Лено, гледай го ти него! — рече Лиза. — Вижъ го тоя чичо, дето нивга денемъ не заспива! Хвали се че бодъръ бива. Я да видимъ, ще ли сѣти, ако му покримъ нозетъ!

Както чичо бѣ заспалъ, съ пѣськъ го покриха цѣлъ. И надъ купчината златна му разпериха брадата, па застанаха далечко... Вѣтрецъ лѣхна му главата. Чичо се насънъ прозяна, пѣсенъ весела подхвана:

„Когато морски вѣтъръ вѣе,
когато топло слънце грѣе,
макаръ и бѣлобрадъ,
азъ плувамъ като младъ!
И сили чудни сѣшамъ,
съсь смѣхъ беди посрещамъ!“

А лудетинитѣ дветѣ се подсмиватъ отдалече.

Приливътъ приижда вече и на чича до главата скоро зашумѣ водата...

Чичо трепна, викъ нададе.

Само Черню се обади, съ лай на помощъ се затече, ала късно бѣше вече — яростни вълни отвредъ обградиха чича клетъ. Той напрегна всички сили:

— Помогни ми, Боже мили!
— Па измъкна си рѣцетѣ и зарита съсь нозетъ.

— Лизо, лошо ще ни слети!